

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

(Ως πού φθάνει η ανθρώπινη άφρημάδα)

ΕΜΑΤΗ ένδιαφέρον, αλλά και γεμάτη τύπος είνε η εποχή τών πρώτων ετών της βασιλείας τού "Θωανός.

Σ' εκείνον πού θα θέληση να μελετήσει την εποχή αυτή, από χειρόγραφα ήμερολόγια, σημειώσεις, επιστολές κα. έκθέσεις δημοσίων αρχών, θα παρουσιασθή ολοζώντανη έμπος του, η κοχλάζουσα ζωή μιάς κοινωνίας άοχηματιστού άκόμα, με τά γεγονότα της, τίς φυσιογνωμίες και τούς τύπους της, τίς κωμικές πολλές φορές κοινωνικές της αντίληψεις και τούς ήρωάς της, άν όλοι αυτοί ήσαν άνθρωποι τά πρώτα φέροντες, την εποχή εκείνη ή τύποι μυθιοτημάτων.

Μιά Έλθετις, πού επισκέφθηκε την Άθήνα στά 1848, και εισηγήθη στην αλή, δίνει ώρασιος χαρακτηρισμούς τών τότε αλικών, σε μιά μακρά άλληλογραφία, πού είχε με κάποια φίλη της στο Μόναχο. Η φίλη της εκείνη γνώριζεν επίσης την Έλλάδα, γιατί την είχαν επισκεφθή κατά την εποχή τού Καποδιστρια, μόλις δηλαδή είχε τελειώσει ή Έπαναστάσις και ή Έλθης, έλευθερωθέντες, κατέβησαν τά όπλα.

Στίς επιστολές αυτές, αναφαίνεται, μαζί με τούς άλλους κι ένας φαειρός τύπος, όσων και περιεργος, αδικός και αυτός, ό γιατρός της βασιλίσσης Άμαλίας, δόκτωρ Ρέζερ.

Ο Ρέζερ ήταν Βαυαρός της καταγωγής και από εκείνους πού άκολουθήσαν τόν βασιλιά "Θωανό, όταν κατέθηκε στην Έλλάδα.

Έθεωρείτο ως άριστος γιατρός στην Άθήνα αλλά και στη Βαυαρία, ήταν γνωστός από μερικές επιστημονικές διατριβές, πού είχε δημοσιεύσει στό Μόναχο.

Η Έλθετις κυρία, πού γράφει γι' αυτόν, άρρώστως φτάνοντας στην Άθήνα και ή βασιλίσσα Άμαλία έσπευσε να της στείλη τόν Ρέζερ γιά να ή θεραπεύσει.

«Μόλις είδα τόν Ρέζερ, γράφει ή Έλθετις στη φίλη της, μου έκαμε έκεεινη εντύπωση.»

Ο βαυαρος γιατρός ήταν αλλοθίως και ή Έλθετις δεν χάνει τους «αμφιλωπούντας».

«Και όχι μόνον αμφιλωπούν ήταν, συνεχίζει ή επιστολογραφος, αλλά δεν μπορούσε κανείς να ανακαλυψη πού διευσιούνται τά μάτια του. Κι' έγω απαχθανομαι τούς άνθρωπους αυτούς.»

Ο Ρέζερ εμισηκε στη καμαρά, σαν άνεμοστρόβιλος, χωρίς να διευθυνη προς τόν κρεβάτι της άσθενους. Τέλος, αφού έκαμε πολλές βολτες, μέσα στο δωμάτιο, πλησίασε την άρρωστη και της είπε σε γλώσσα γαλλική:

—Εισθε άσθενής, κυρία;

—Ιο νομίζω, κύριε.

—Έχετε χαρμ., κυρία;

—Νομίζω, ότι θα όρισκεται στό σπίτι, κύριε.

Ο γιατρός κάθησε τότε κοντά στό τραπέζι, άρπαξε ένα κομμάτι χαρτιού κι' άρχισε να γράφει. Άξαφνα, πέταει τόν κουλοφορό και όρμαει άπάνω στην άσθενή.

«Φαινότανε σαν παλαβός», γράφει ή Έλθετις.

Ευτυχώς όμως, δεν ήταν παλαβός, αλλά είχε θυμηθή, την ώρα πού έγγραφε τη συνταγή, ότι δεν είχε...έξετάσει άκόμα την άσθενή. Δέν της είχε κυττάξει ούτε τόν σφιγμό, δεν την είχε ρωτήσει τί έχει, τί αισθάνεται, κτλ.

«Άξαφνα, άρπαξε τόν χέρι της:

—Άλλά, από τί πάχατε, κυρία; ρώτησε.

—Και τί κεφάλι μου και δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου. Μου φαίνεται πως έχουνη λυθη τά γόνάτα μου, κύριε.

—Βήξτε λίγο, κυρία.

—Η κυρία έβηξε, άν και δεν είχε θήχα.

Έπειτα από αυτά, ό γιατρός γύρισε πάλι στό τραπέζι κι' άποτελείωσε τη συνταγή. Την έδωσε στα χέρια της άρρώστου, πήρε τόν καπέλλο του κι' ετοιμάστηκε να φύγη από μιά πόρτα, πού δεν ήταν ή...πόρτα της έξόδου, αλλά ώδηγούσε σ' ένα άλλο δωμάτιο και ήταν κλειδωμένη. Την έσπρωξε λοιπόν, χτύπησε, θασανίστηκε να την άνοίξη και άμα είδε και άποείθε, πός δεν άνοιγε, θήγηκε από την πόρτα απ' την όποια είχε μηθ στό δωμάτιο.

Η άρρωστη, αφού έτριψε κα τά μάτια της, γιά τόν παράξενο αυτό γιατρός, πήρε και διάβασε την συνταγή.

Την διάβασε να πάρη λίγη γόμα, γιά τόν θήχα και κάποιο καταπραυντικό, τών νεύρων.

«Μά ούτε νεύρα είχα, ούτε θήχα!» φράζει ή Έλθετις.

Έτσι άναγκάστηκε να καλέση έναν Έλληνα γιατρό, Νικόλαο Κωστή, ονομαζόμενον.

Τόν Έλληνα αυτό γιατρό ή Έλθετις τόν περιγράφει λεπτο-

μερως στην έπιστολή της. Άναδημοσιεύομεν τόν κομμάτι αυτό, δια τούς...άπογόνους του:

—Ήταν, λέγει, πολύ ώρασιος άνθρωπος, ψηλός, με λιγηρό άνάστημα και μιά φυσιογνωμία γλυκυτάτη. Ο Κωστής είχε ώρασι μαύρα μάτια, κανονικά χαρακτηριστικά και πάντοτε ένα μειόμα στα χείλη.»

Όταν ή ξένη διηγήθηκε στον Κωστή τί της συνέθε με τόν Ρέζερ, εκείνος έγέλασε και της εξήγησε «ότι ό γιατρός της Βασιλίσσης έπεφτε πολύ συχνά σε τέτοιες γκάφες, γιατί ήτανε φρικτά άφρημένος!»... Τής διηγήθηκε μάλιστα πολλά παθήματα του και άστεία επεισόδια, πού την έκαμαν να γέλαση, παρ' όλη την άρρώστεια της.

Η άφρημάδα τού Ρέζερ δεν είχαν όρια. Μιά φορά, θέλασε να έξακριβώσει σε πόσα λεπτά της ώρας θράζει ένα αυγό Κρατούσε λοιπόν τόν αυγό στό ένα χέρι και τόν ρολόγι στό άλλο και περιμενε να κοχλάση τόν νερό, γιά να ρίξη τόν αυγό.

Όταν όμως ήρθεν, έπιτέλους, ή στιγμή αυτή, άντι να ρίξη τόν αυγό μέσα στό νερό, έπριξε τόν ρολόγι του! Κι' έξακολουθούσε να κρατάη στό χέρι του τόν αυγό...άτις γιά ρολόγι!...

Πότε δέ συνήλθε και κατάλαθε την πλάνη του. Ένας θεός τόν ξέρει!...

Γιά τόν Ρέζερ, διηγοούνται ένα πλήθος κωμικά ανέκδοτα. Μιά φορά, διάταξε να γράψουνη στην πόρτα του, ότι «Ο γιατρός κ. Ρέζερ, σήμερα δέν δέχεται».

Και θήγηκε έξω.

Όταν ξαναγύρισε, πήλαιοσε στη πόρτα του και διάβασε την...ειδοποίησή του. Άφρημένος δέ καθώς ήταν, σηκάθηκε κι' έφυγε. Σε λίγο ξαναγύρισε και πάλιν διάβασε την είδοσή ησι, πάλιν έφυγε και πάλιν ξαναγύρισε ώσπου ό ύπνιρής του, αντίληφθείς την γκάφα τού άφηντικού του, κατέθηκε και τόν ρώτησε τί τού συμβαίνει και δεν μπαινεί μέσα στό σπίτι του.

Τότε μοναχά συνήλθε ό γιατρός και κατάλαθε την πλάνη του.

Άλλά τόν πό νόστιμο, από όλα τά παθήματα του, είνε τόν έξής:

Κάποτε τού ήλθεν ή καλή ιδέα να νυμφευθή.

Τράβηξε λοιπόν και πήγε στην πατρίδα του, θρήκεν εκεί τη ύψη, άρραβωνίστηκεν και την πήρε να κατεβούνε στην Έλλάδα, μαζί με την μητέρα της.

Σαν φτάσανε στη Βενετία, από όπου θα έξακολουθούσαν πλέον διά θαλάσσης τόν ταξίδι τους, άφησε τίς γυναίκες στό ξενοδοχείο γιά να φροντίση να θυγάλη τά εισητήρια τού βαποριού, πού θάφευγε σε λίγο γιά την Έλλάδα.

Όταν όμως πήρε τά εισητήρια, μηήκε μέσα στό βαπόρι, μοναχός του, λημονήσας και την άρραβωνιαστική του και την πεθερά του και τίς άποσκεύα του στό ξενοδοχείο. «Έτσι, έφτασε γαληνίως στην Άθήνα, όπου τόν θρήκε μιά έπιστολή της πεθεράς του, πού τόν...ελογωνούσε, γιάτί τούς έδωκε άφορη, εγκαίρως να τόν έννοήσουν και να καταλάβουν τί μέλλον, περιμενε την κόρη της, άν τόν παντρευότανε!...

Τού έστειλε δέ τίς άποσκεύες του και τού δήλωνε, ότι αυτή με την κόρη της ξαναγυρίζουν στη Γερμανία.

Τότε πειά ό Ρέζερ συνήλθεν από την άφρημάδα του και θυμήθηκε πός είχε...άρραβωνιαστική και λημονήσει την άρραβωνιαστική του στη Βενετία, στό ξενοδοχείο!

«Και άν είχε ξεχάσει την πεθερά του μόνον, γράφει ή Έλθετις, μπορούσε να δικαιολογηθή, αλλά τί δικαιολογία θαόρισκε γιά την άρραβωνιαστική του;»

Και έπιλέγει:

«Τόν άνθρωπον αυτόν, τόν είχε στείλει μαζί με τούς βασιλείς της Έλλάδος, ό βασιλεύς της Βαυαρίας, γιά να έπιθέτη την ύγεια τους! Φαίνεται, δηλαδή, ότι ό βασιλεύς Λουδοβίκος δεν άφησε ζευζέκη Βαυαρό, πού να μη τόν προμηθεύσει στην Έλλάδα!...»

Και δέν είχε άδικο!...

Η βασιλίσσα Άμαλία